

Juleprædiken 2021

KL. 11.00 i Gloslunde Kirke

KL. 13.00 i Arninge Kirke

KL. 14.15 i Græshave Kirkenettet

KL. 15.30 i Dannemare kirke

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Et af de spørgsmål, som jeg ikke bryder mig om at få som præst, er, om jeg er troende. Ja, selvfølgelig svarer jeg. Men tilføjer også altid: ligesom dig!

For jeg sætter ikke noget skel mellem troende og ikke-troende, det er en forkert måde at dele mennesker op på.

Vi tror alle sammen. Og vi er alle også skeptiske og tvivlende. For sådan er det at være menneske.

Og jeg vil endda sige, at jeg nok er meget mindre troende end de fleste mennesker. Jeg tror ikke på ret meget. Næsten ingenting.

Jeg tror kun på, at Gud har skabt verden, sendt sin søn Jesus til jorden denne juleaften og så givet os helligånden som vejleder og hjælper i det daglige.

x

For rigtig meget af det som mange tror på, opfatter jeg som overtro.

Stjernetegn, astrologi, clairvoyance, eller meget aktuelt og kontroversielt: skepsis overfor vacciner.

Verden er altid åben, vi får aldrig vished for ret meget, men visse ting er kernen af menneskelig erfaring og klogskab, f.eks. at vacciner hidtil har været et kæmpefremskridt for menneskeheden.

Men jeg indrømmer: vi kan aldrig kende virkningerne ud i al fremtid. Man kan altid finde grund til tro og mistro.

x

Men mit råd er: tro på Fader, søn og helligånd.

Tro på det, som gør at vi samles her i dag: at Gud blev menneske, at en mægtig stjerne over Betlehem viste, at menneskehedens frelser er født.

Her i kirken fejrer vi juleaften, fordi Jesus-barnet blev født denne aften for totusind år siden.

x

Som døpte er vi alle troende.

Som døbt er man kristen.

Og så har man fået den store dåbsgave, at Gud er med dig ind til verdens ende.

Så er man et Guds barn.

x

En gang havde jeg besøg af nogle amerikanere, hvis bedstefar kom fra Tillitze, og de spurgte mig, om de måtte se Tillitze kirke, hvor han var blevet døbt.

Ja, selvfølgelig, vi kørte til Tillitze, og disse amerikanere, efterkommere af en mand fra Tillitze, stod og græd ved døbefonten, og tog en masse af billeder.

Det var så stærk en oplevelse at være så nær som muligt til deres bedstefar, og lige dér hvor han blev et Guds barn.

For Guds børn – det er alle barnedøbte.

x

En af de store slagsmål i 2021 har været om menneskets identitet.

Nu er der ikke kun mand og kvinde, men mange forskellige varianter. Og mange ønsker at ses som et bestemt slags menneske, med en særlig historie og baggrund. Og det bliver krænkende ikke at have øje for det.

Det er sådan set fint nok.

Hvis mennesker ønske at tiltales eller ses på som et særligt menneske, skal vi rette os ind efter det. Det er almindelig venlighed og høflighed.

x

Men her i kirken siger vi, at vi alle er Guds børn.

Det er det, som forener os.

Her i kirken er vi ikke mænd og kvinder, børn og voksne, lokale eller fremmede fra Sjælland og København, kolonisatorer eller undertrykte.

For Gud tager imod alle, hver og én, lige som vi er.

Kristendommen har sine symboler, vi kender dem, bl.a. korset. Og fisken.

Men ellers kan man ikke se på os, om vi er døbt og konfirmeret og kristen og troende eller mistroende.

x

Og alligevel har vi som kristne på samme tid den stærkeste og usynligste identitet.

Det er den usynligste, fordi vi ikke har ydre kendetegn på, at man er kristen. Især ikke protestanter – katolikker kan godt slå korsets tegn. Men som kristen er man ikke forpligtet på at bære en synlig identitet, vi omskærer ikke de små drengebørn, kvinder behøver ikke gå med tørklæde, vi kan spise lige hvad vi vil.

Og så alligevel er identiteten som et Guds barn stærk, for den sidder i det indre, i hjertet, i sindet, i samvittigheden. Og det kommer alt sammen fra Jesus, der sagde, at al tale om rent og urent, helligt og uhelligt, ligger i hvert enkelts menneskehjerte.

Og ikke i, hvad vi gør eller spiser, eller hvem vi omgås.

x

Når vi har bisættelser i en af kirkerne, læser jeg som oftest et stykke fra Ny Testamente af Paulus, hvor han siger, at hvis man ikke har kærlighed, så er man som et rungende malm og en klingende bjælde og hvis jeg uddeler alt hvad jeg ejer uden kærlighed, så gavner det intet.

Altså, uden hjertets kærlighed er vi intet. Som kristne.

Det betyder, at i kristendommen kommer alt an på sindelaget. Det er i det indre, at vi mødes.

Så kan vi godt i vores job, og i mange andre funktioner handle lidt mere på rygmarven og rutinen, vi har alle ting som vi gør uden den store glæde og empati. Og der er også mange ting, der bare skal gøres, uden at mobilisere de store følelser.

Jeg støvsuger og vasker ikke gulv med stor kærlighed, jeg kysser ikke gulvskrubben eller omfavner støvsugeren med hjertets kærlighed. Og det er også ok. Det skal bare overstås og klares.

Og så alligevel, ja, selv mange ting kan og skal gøres med engagement og agtelse. En kage kan bages med al den finfølelse, som en erfaren husmor (eller husfar) med mange års øvelse og erfaring kan lægge i bagværket. Det kan næsten smages.

X

Vi er alle Guds børn.

Det er vores identitet. Det er det man er som kristen.

Men det er ikke til at se det, hvis man ikke lige ved det!

X

Denne jul er igen særlig. Sidste år blev julegudstjenesterne aflyst. I år har vi fået lov i moderat udgave.

Og jeg har aldrig fået så få julehilsner op til jul som i år. Når jeg vinker til folk, hilser de ikke igen. Er folk sure på mig?

Men det skyldes nok at jeg har fået ny bil, og så er man pludselig en fremmed et stykke tid i lokalsamfundet – ind til man igen kender præsten.

Så hvis I ser en blå bil af mærket Renault, og en mand der vinker ud af vinduet, så er det præsten!

Smil til verden, så smiler den igen.

X

Og Gud smilte til verden for 2000 år siden, da han lod Jesus komme til jord.

Da kom Gud ind i vores verden, og verden ændrede sig totalt. Intet er mere som før. Og sådan er det for hver af os, der lytter til evangeliet og tager det til os.

Det er værd at fejre, så derfor kan vi med god samvittighed fejre julen med gaver og mad og en god vin eller øl til far, for der er rigtig meget at fejre.

GLÆDELIG JUL